

Skatāmie dokumentālo filmu “Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks.”

Janvāra beigās Rēzeknes Valsts 1. ģimnāzijas 10.-12. klases jaunieši skatījās divu režisoru -Antras Cilinskas, Annas Vidulejas- veidoto dokumentālo filmu par izcilo režisoru un operatoru Juri Podnieku. Šīs aktivitātes mērķis - veicināt skolēnu izpratni par Jura Podnieka radošo mantojumu, Latvijas vēsturi un dokumentālā kino nozīmi sociāli svarīgu jautājumu atspoguļošanā, kā arī attīstīt skolēnu spēju analizēt māksliniecisko izteiksmes veidu ietekmi, veidot kritisko domāšanu un reflektēt par filmas izraisītajām emocijām un idejām. Skolēni iepazīstas ar Jura Podnieka radošo mantojumu, kas ir neatņemama Latvijas kultūras un mākslas sastāvdaļa; iegūst dziļāku izpratni par Latvijas vēsturi, īpaši 20. gadsimta beigu politiskajiem un sabiedriskajiem notikumiem; iepazīstas ar dokumentālā kino īpatnībām, piemēram, autentiskumu, skatu punkta izvēli un montāžas lomu; izprot Jura Podnieka kā pilsoniski aktīva cilvēka nozīmi.

Vēstures un sociālo zinātņu skolotāja Elza Pāža vērtē: mācību procesa daudzveidošana ir nozīmīga ne tikai zināšanu un prasmju pilnveidei, bet arī personības attīstībai, jo tas piedāvā skolēniem daudzpusīgu un dziļāku skatījumu uz kultūru, vēsturi un sociālajiem procesiem. Skolēni mācās formulēt un pamatot savu viedokli, balstoties uz konkrētiem piemēriem un faktiem.

Latviešu valodas un literatūras skolotājas I. Prikules viedoklis: filma sniedz pārliecinošu materiālu, kas balstās uz J. Podnieka rakstītām dienasgrāmatām un intervijām, uz dokumentālo materiālu par Padomju Savienības sabrukšanu. Mākslinieciski perfekts veidojums, skatoties filmu, nostiprinās un paliek sajūta, ka latvieši ir kā Dziesmu svētku kopkoris, kas, plecu pie pleca saslēgušies, rada neuzvaramu spēku. Drosmīgs, tiešs un atklāts dokumentālists. Skatoties filmu, jaunieši var mācīties savas dzimtās zemes vēsturi, kopības apziņu un iepazīt J. Podnieka veikumu dokumentālā kino jomā. Svarīgi, ka cilvēks saglabā pārliecību, ticību tam, ko dara, „jo ticības trūkums cilvēkā nozīmē kodola trūkumu”.

Ģimnāzisti pauž viedokļus:

Nesen man bija iespēja noskatīties režisores A. Cilinskas un A. Vidulejas dokumentālo filmu "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks". Šī dokumentālā filma dod ieskatu viena no Latvijas spožākā kino režisora dzīvē.

Šī filma man lika apbrīnot Juri Podnieku, jo tie izaicinājumi, ar kuriem viņam nācās saskarties, un tās šausmas, ko viņam nācās piedzīvot ne kurš katrs būtu gatavs gandrīz ziedot savu dzīvību, lai tik varētu nofilmēt to, kas notika tā laika Latvijā. Kā arī bija interesanti klausīties Jura Podnieka laikabiedru atmiņas, par diezgan agri aizgājušo režisoru.

Manuprāt, šī filma ir ļoti labs izziņas materiāls gan par pašu režisoru, gan par barikāžu laiku Latvijā, jo Juris Podnieks un viņa komanda bija vienīgie, kuri bija gatavi dokumentēt tā laika notikumus. (Toms)

Noskatoties režisoru – A. Cilinskas un A. Vidulejas - dokumentālo filmu "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." radās dziļas pārdomas par Padomju Savienības laikiem Latvijā. Filma ir veidota no J. Podnieka dzīves nofilmētajiem fragmentiem, un tas, manuprāt, to padarīja ļoti īpašu.

PSRS bija smags laiks visai Latvijai un atstāja neatgriežamas sekas. Filma perfekti atspoguļoja tā laika nokrāsu, šo nokrāsu labi parādīja arī L. Kotas romāns "Istaba". Lai gan tad cilvēkiem nebija daudz naudas un brīvības, tie bija vistuvākie, jo nācās sadarboties izdzīvošanas dēļ.

Kopumā filma ir ļoti interesanta un smagnēja, jo tās galvenais varonis nomira. Es to iesaku noskatīties visiem latviešiem, lai labāk izprastu vēsturi un to, cik agrāk atbildības sajūta bija svarīga. (Alma)

Ar dokumentālo filmu "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." iepazinos pirms gada, bet joprojām šis darbs atsaucas manā atmiņā un izraisa dziļas emocijas kā viens no iespaidīgākajiem dokumentāliem darbiem, ko esmu redzējusi. Dokumentālā filma vēsta par dokumentālista, operatora un režisora Jura Podnieka dzīvi un viņa darbību Padomju laikos.

Tās vizuālais risinājums ir iespaidīgs: dienasgrāmatas, raksti, intervijas fragmenti un Podnieka uzfilmētie kadri. Režisoru risinājums veidot vēstījumu no "Podnieka" skatupunkta, bija veiksmīgs solis kopā ar interesantu video montāžu un uzfilmētu kadru salikumu, kas noteikti padara šo filmu par ļoti atraktīvu un iespaidīgu. Piemēram, barikāžu kadri ļauj būt lieciniekam arī skatītājiem un izjust notikumu dramatismu.

Pēc manām domām, "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." ir ne tikai kvalitatīvi režisēta dokumentālā filma, bet arī ļoti sentimentāla un dvēseli aizskaroša. Ieteiktu iepazīties ar šo filmu, kas vēsta par viņa skatījumu uz parastām lietām. J. Podnieks ir ne tikai latviešu operators un režisors, viņš ir cilvēks, kas gribēja rādīt taisnību. (Ella)

Es noskatījos filmu "Podnieks par Podnieku", kas izraisīja dažādas emocijas. Filma stāsta par J. Podnieka dzīvi un Latvijas neatkarības atjaunošanu. J. Podnieka darbs mani iespaidoja, viņš veltīja savu dzīvi kinematogrāfijai. Es uzzināju vairāk par viņa darba procesu un sapratu, ka viņš bija ļoti mērķtiecīgs un neatlaidīgs. Filmā arī stāstīts par Latvijas neatkarības atjaunošanu, kas lika man apzināties, ka Latvijas brīvība neparādījās vienkārši – par to cīnījās Latvijas iedzīvotāji. Filma atgādina mums, ka sava brīvība ir jāciena. Tas, kas mums tagad ir, nebija viegli sasniedzams. Filma ir arī ļoti talantīgi un interesanti nofilmēta, tā stāsta par Latvijai nozīmīgiem cilvēkiem un notikumiem, tāpēc es iesaku to noskatīties. (Poļina)

Manuprāt, šī dokumentālā filma „Podnieks par Podnieku” ir emocionāli smaga. Tās galvenais varonis ir kinooperators un dokumentālists J. Podnieks, kurš savas dzīves laikā ir radījis daudzas filmas, piemēram, viena no tām ir „Vai viegli būt jaunam?”, viņš dzīvoja 20.gs. Latvijā. Lielāko daļu savas dzīves operators J. Podnieks nodzīvoja totalitārajā PSRS režīmā un liela daļa no viņa darbiem bija saistīta ar cīņu par brīvu un neatkarīgu valsti un vēlmi dzīvot neatkarībā. Vislabāk man atmiņā palika fragmenti no 1991. gada barikāžu laika. Dokumentālists bija parādījis traģiskākos kadrus no brīvības cīņām, kadrus bija redzamas apšaudes, uzbrukumi un cilvēku pretošanās totalitārajam režīmam un armijai. J. Podnieks pat iekļāva savas komandas biedru nāvi, nebaidoties runāt par nežēlību, kas nāca no Krievijas puses, negribot atzīt Baltijas valsti un citu PSRS okupēto valstu neatkarību. Filma liek aizdomāties par to, ka brīvība ir trauksla un nenovērtējama, skatoties filmu, var saprast, ka ieroči nav vienīgais veids, kā panākt vēlamo, jo valstis spēja iegūt neatkarību nevardarbīgā ceļā. (Elizabete)

Pirms filmas "Podnieks par Podnieku" noskatīšanās es nezināju, kas vispār ir J. Podnieks. Tagad es zinu, ka viņš ir bijis izcils latviešu dokumentālo filmu režisors.

Man ļoti patika šīs filmas unikālā pieeja, izmantojot J. Podnieka dienasgrāmatu fragmentus. Tas man likās neparasti un interesanti, kā arī tādā veidā tika labi parādīts, cik ļoti viņš cīnījās par Latvijas neatkarību.

Šī filma man likās emocionāli smaga, jo tajā tika parādīta Latvijas iedzīvotāju dzīve, kad vēl PSRS visu kontrolēja. Īpaši smagi bija skatīties ainas, kad tanki iebruca Latvijā un cilvēki

gūlās tiem priekšā, lai tos apturētu, kā arī paši mēģināja stumt tos prom no pilsētas, taču pat tas tankus neapturēja. Kā arī 1991. gada kadri, kurā tika atainotas smagās cīņas un protesti pret PSRS režīmu un cīņa par brīvu Latviju.

Filmā tika parādītas ainas, kurās cilvēki dalās savās pieredzēs par represijām un brīvības ierobežojumiem, kas raksturo totalitārā režīma ietekmi uz ikdienas dzīvi un sabiedrību Latvijā. Taču visvairāk atmiņā man palika tas brīdis, kad Latvija ieguva neatkarību, tur bija sapulcējušies tik daudz cilvēku, visi bija ļoti laimīgi, un tas man liek aizdomāties par atbildību pret mūsu valsti, kultūru un vēsturi.

Filmas noslēgums mani ļoti aizkustināja, jo J. Podnieks, kurš bija ne tikai talantīgs režisors, bet arī drosmīgs cilvēks, gāja bojā. Šis zaudējums manī radīja dziļu skumju sajūtu, jo viņa darbs un redzējums par pasauli paliks man atmiņā. (Anete)

Dokumentālā filma “Podnieks par Podnieku...” bija emocionāla un pārdomas ierosinoša un deva man iespēju ieskatīties laikos, kad brīvība mūsu valstī nebija nodrošināta.

Pašai esot ieinteresētai kinomākslā, uzzināju par kinorežisoru J. Podnieku un viņa devumu nākamajām paaudzēm ar viņa uzņemtajiem kadriem par notikumiem vardarbīgā valsts pārvaldes režīmā. Redzēju tiešu un necenzētu izklāstu par to, kas valstī norisinājās — protesta akcijas, fiziska pretošanās un šaujamieroču izmantošana. Filmu kadros bija arī novērojama tieša PSRS darbība Latvijā — teksti, kas parādījās publiski, gan avīzes, gan arī mašīnu numuri bija krievu valodā un tajā arī sarunājās ikdienā, kā arī tā laika valdnieks bija bieži vien attēlots plakātos vai citos veidos sludināts.

Bija nenoliedzams, ka tautai apspiestā brīvība nemaz neskanēja pievilcīgi, un Podnieks, iejūtoties tautas sāpēs, devās dalīties ar pasauli par to, kas notiek Baltijā. Tas, kas man visvairāk palika atmiņā, bija valsts kopā nāksana un tautas gars, kas mudināja tomēr izcīnīt to, kas tai tika atņemts, pat ja tas prasītu upurēties. Ir nenoliedzama mediju ietekme mūsdienās — tādējādi dodot iespēju dalīties ar informāciju daudz ātrāk — kā arī dod iespēju aizkustināt lielākas masas.

J. Podnieka devums ir liels, un viņa kinodarbi vienmēr būs novērtēti kā liels solis Latvijas brīvības īstenošanā. Māksla aizkustina. (Daniela)

Filma prasmīgi savij Podnieka filmētos kadrus ar laikabiedru atmiņām, ļaujot skatītājam izprast viņa māksliniecisko redzējumu. Īpaši emocionāli ir fragmenti no “Vai viegli būt jaunam?”, kas atspoguļo 20. gadsimta beigu sabiedrības garu un nemieru.

Režisores -A. Cilinska un A. Viduleja- veica patiesi satriecošu darbu, kurš nepalika nepamanīts. Režisores veiksmīgi spēja radīt atmosfēru, kas lika aizdomāties par mākslas un patiesības nozīmi kino industrijā. Tā ir obligāta skatāmviela katram, ne tikai tiem, kas interesējas par Latvijas kino un tās kultūras mantojumu, bet arī visiem, kuri ir ieinteresēti Latvijas vēsturē, jo īpaši padomju laika Latvijā. (Vineta)

J. Podnieka vārds ilgu laiku man bija neatklāts. Vienīgais, kādā veidā es ar viņa daiļradi biju sastapies, bija tā reize, kad klasē latviešu valodas stundas laikā noskatījāmies viņa populārāko darbu, dokumentālo filmu "Vai viegli būt jaunam?", Tomēr A. Cilinskas un A. Vidulejas dokumentālā filma "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks" lika tuvāk iepazīt leģendārā latviešu dokumentālista personību. Filma filigrāni parāda Podnieka dzīves gājumu no bērnības līdz pat viņa traģiskās nāves stundām. Iepriecina uzmanība pret detaļām, proti, katrai J. Podnieka dzīves epizodei tiek pieskaņots savs vizuālais materiāls: bildes, video, kadri no filmām, pat ieraksti no viņa dienasgrāmatas.

Kas attiecas uz atziņām, ko guvu no šīs filmas, varu teikt, ka tās ir daudzveidīgas. Paša J. Podnieka dzīves stāsts ir iedvesmojošs, kaut arī ar traģiskām beigām. Tas parāda, ka nav par vēlu visu mainīt savā dzīvē. Pat pagalmu huligāns var apzināties savas dzīves kļūdas un kļūt par labāku personu. Lai kā nepārvarami ārējie apstākļi ietekmētu indivīdu, būdami kara darbības vai totalitārās iekārtas cenzūras formā, cilvēks ar savu darbību kaut arī nedaudz, bet var ietekmēt savu likteni. (Matīss)

Man šī filma likās ļoti aizraujoša un mūsu vecumam arī atbilstoša. Filma par dokumentālistu J. Podnieku (1950–1992) ir rūpīgi veidots darbs, kurā savīti dažādi laikmeti, materiāli un vizuālie elementi, lai izveidotu vienotu, pamatotu un niansētu stāstījumu. Manuprāt, tā ļoti spilgti atklāj Podnieka dzīvi un radošo darbību caur smalki izmeklētām detaļām, meistarīgi savienojot viņa paša rakstītos un teiktos vārdus ar vizuālo materiālu. A. Vidulejas un A. Cilinskas filma “Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks.” tieši šobrīd kļūst par nozīmīgu papildinājumu Latvijas kultūrvēsturiskajai aīnai. Es uzskatu, ka visnozīmīgākais, kas padara šo filmu īpašu un baudāmu, ir filmas struktūra, kas ir ļoti blīva, un tā veidota ar lielu rūpību. Milzīgs darbs ieguldīts materiālu atlasei, apstrādei un sakārtošanai, pieņemot konceptuālu lēmumu balstīties tikai uz J. Podnieka paša vārdiem. Īpašu nozīmi filmā iegūst arhīvu kadri – daudzi no tiem līdz šim nav publiski pieejami vai arī bijuši redzami un dzirdami tikai ļoti retos gadījumos. Kopumā šī dokumentālā filma man likās ļoti interesanta un es noteikti ieteiktu to noskatīties visiem, kas interesējas gan par literatūru, gan par vēsturi. (Amanda)

Ir filmas, kas aizrauj. Ir filmas, kas liek domāt. Un tad ir tādas filmas kā "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks" – darbi, kas caur ekrānu ievieš skatītāju ne tikai stāstā, bet arī laikmetā, likteņstāstu mozaikā, kas kļuvusi par mūsu vēstures neatņemamu daļu. A. Cilinskas un A. Vidulejas režisētā dokumentālā filma nav tikai biogrāfisks stāsts par Jura Podnieka dzīvi un darbu – tā ir himna patiesībai, mākslai un drosmībai savas tautas liktenim.

"Mēģināju būt visos karstākajos mūsu zemes likteņa punktos," šie Podnieka vārdi ir viņa dzīves un kino darba būtība. Viņš nepalika drošībā, bet devās tur, kur veidojās vēsture – no latviešu strēlnieku stāstiem līdz Atmodas laika liesmām un padomju sistēmas sabrukumam. Drosmīgs un lietpratīgs, profesionāls un cilvēcisks – tāds iespaids par J. Podnieku. (Darija)

Filma “Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks” ir veidota kā retrospektīvs stāstījums, kurā savijas Jura Podnieka dienasgrāmatu ieraksti, viņa paša uzņemtie kadri un laikabiedru atmiņas. Tā atklāj Podnieka ne tikai drosmi un intuīciju, bet arī unikālo spēju būt klātesošam vēstures izšķirošajos brīžos. Viņš bija aculiecinieks, kurš caur kameras objektīvu fiksēja vēstures mirkļus, bieži vien riskējot. Vizuālajam ritmam raksturīga pārliecinoša ūdens simbolika, kas kalpo kā spēcīga metafora J. Podnieka nemierīgajam dzīves ceļam un laikmeta mainīgajai straumei. Ūdens saistās gan ar viņa traģisko nāvi, gan ar pieredzi pieccīņas sportā, kas viņam palīdzēja veidot raksturu. “Man pieccīņa daudz palīdzēja rakstura veidošanā,” atzīst Podnieks, uzsverot, ka tieši šis sporta veids viņā nostiprināja nepatiku pret meliem, neatlaidību, pacietību un spēju cīnīties pašam ar sevi. Viegli viļņi atgādina klusākus, mierīgākus brīžus, kamēr spēcīgākās bangas – sarežģījumus, pārbaudījumus un vēsturiskās vētras, kuru liecinieks viņš bija. Cilvēks, kas peld ūdenī, iemieso pašu Podnieku – vienmēr kustībā, vienmēr patiesības meklējumos, bieži vien viens pretī straumei, cenšoties saglabāt līdzsvaru un nepazaudēt sevi. (Beāte)

Visvairāk palikuši atmiņā spilgtie un enerģiskie fragmenti no Podnieka dokumentālās filmas "Vai viegli būt jaunam?", kur filmēts grupas „Pērkons” koncerts Ogres estrādē, ko pavada dinamiski un aizrautīgi pūļi. Filmā daudz uzmanības pievērsts nopietnajam, kā,

piemēram, pārbūves jeb, tā sauktās, perestroikas reformām. Podnieks meklē taisnīgumu un drosmīgi dokumentē notikumus ne tikai Latvijā, bet arī citās padomju republikās. Kā viņš teica: “Es gribu būt pa vidu un paskatīties uz vieniem, paskatīties uz otriem. Dažiem, manuprāt, šodien ir jānoņem maskas.” Laikmets, kurā bija maskas, ir beidzies. Podnieka darbi palīdz saprast, kā latvieši, spītējot apspiestībai un pārmaiņām, saglabāja savu identitāti un patiesības meklējumus. Šī filma liek, ne tikai ļauj apbrīnot viņa drosmi, bet arī dziļāk aizdomāties par mūsu vēsturi un to, cik svarīgi ir saglabāt un cienīt savu tautas atmiņu. (Nikola)

Vissatricinošākais moments man šķita J. Podnieka nofilmētais 1991. gada 20. janvāris Rīgā – uzbrukums Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijai. Šajā liktenīgajā dienā tika nāvīgi ievainoti viņa tuvie kolēģi un draugi: Andris Slapiņš un Gvido Zvaigzne. Pēc šīs traģēdijas, neskatoties uz sāpēm un zaudējumu, J. Podnieks devās pie omoniešiem – iespējamajiem savu draugu slepkavām – lai intervētu viņus, lai mēģinātu saprast. Šis brīdis liek aizdomāties par to, kāds iekšējais spēks un drosme bija nepieciešama, lai pieņemtu šādu soli. Filma daudzkārt liek apzināties, cik svarīga ir drosme, īpaši tādos gadījumos, kad izšķiras kas liktenīgs. (Viktorija)

“Podnieks par Podnieku...” ir patiesi emocionāli aizkustinoša filma par cilvēku, kas nebaidījās, par cilvēku, kas teica un rādīja patiesību. Podnieks cīnījās ar savām bailēm, ticēja saviem sapņiem, spēja paciest traģēdiju. Kino lente ir kā cieņas apliecinājums, pilnība katram. Režisores ir veikušas fantastisku darbu, parādot katru mazāko detaļu, kas filmu padara par vienreizēju dokumentālu kino darbu Latvijas kino vēsturē. Viņas parāda to, ka viņš nebija vienkārši režisors, viņš bija latviešu gods un lepnums. (Annijs)

Filmā kombinētas trīs patiesības - modernie kadri, kurus uzņēmis Gints Bērziņš, ienes mākslas filmas cienīgu tēlainību, Podnieka filmētās ainas mums dod ieskatu viņa iekšējā valodā un pasaules redzējumā, un intervijas ar pašu kino režisoru parāda to personības daļu, kuru viņš nes sabiedrībā. Filmas autores ir radījušas perfektu simbiozi starp šīm šķautnēm - ir mirkli, kad attālojas, domājot, ka skatos Podnieka radītu dokumentālo kinolenti. Nav viegli cilvēka mūžu ietilpināt divās stundās un septiņās minūtēs, taču pēc šīs filmas noskatīšanās liekas, ka Podnieks ir iepazīts. Iepriekš nepublicētie dienasgrāmatas ieraksti atklāj patieso Juri, padarot filmu par autentisku un vērtīgu Latvijas kultūras projektu. (Amanda)

Ābols no ābeles tālu nekrīt. Filmā spēcīgi iezīmējas tēva loma, kas veido tādu kā trīsvienību starp paaudzēm. Epizodiski parādās Boriss Podnieks – sava laika oficiālā padomju propagandas balss un cilvēks, no kura Juris Podnieks mantojis gan savu uzvārdu, gan ievirzi kinematogrāfijā. Caur viņa rakstītajām vēstulēm dēlam tiek atklātas grūtības, ar kurām ģimene saskaras, jo Jura dumpīgums pusaudzā gados sagādā grūtības citiem, tas nav gluži ierastais uzvedībā, pieejā, tālab nonākšana redzeslokā un pāraudzīnāmo sarakstā ir visai likumsakarīga. Četrpadsmit gadu vecumā tēvs pirmo reizi aizveda Juri uz Rīgas kinostudiju, un tieši tur viņš kļuva par dokumentālā kino fanātiķi, gatavu darīt visu savas kaislības vārdā. Vēlāk arī Jura dēls Dāvis ienāk kino, un filmā tiek radīta sajūta, cik būtisks Jurim ir dēla piedzimšanas un audzināšanas process – tas kļūst par viņa sirdsapziņu un turpinājumu. Podnieka dienasgrāmatas ierakstos atklājas tēva centieni jau no pašiem pirmsākumiem dēlu iesaistīt savā pasaulē: *"Es mēģināju viņu jau no paša sākuma likt uz pleciem un būt tādos notikumos klāt. Es zināju, ka viņš tos neatcerēsies, bet man likās, ka ir svarīgi, ka viņš izjūt šo elpu, šo emociju, kas ir tādā latviešu kopībā."* Arī vēlāk, ilgstoši atrodoties izbraukumos vai darbā, Podnieks savās piezīmēs bieži raksta par ilgošanos pēc ģimenes. Paliek skaidrs jau pirmajās minūtēs, ka filma ir ne tikai par

režisoru, bet arī par personību, kuram nozīmīga ir arī dzīve aiz kadra, viņa privātā dzīve. (Paula Esmeralda)

Dokumentālā filma par režisoru un operatoru Juri Podnieku "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks" ir balstīta uz režisora rakstītām dienasgrāmatām. Mani aizrāva tas, ka dokumentālajā filmā tiek atspoguļots ieskats Jura Podnieka dzīvē, kas ir unikāla iespēja iepazīt režisoru kā personību. Mani pārsteidza, ka viņš bija drosmīgs un aizrautīgs sava laika liecinieks, kas mudināja celt pašapziņu, teikt taisnību un nebaidīties. Filmā atspoguļo vērtīgu atziņu: "Man nebija citas valodas! Tas bija ekrāns." Iesaku noskatīties filmu tiem, kas vēlas tuvāk iepazīties ar Latvijas kultūru, vēsturi un iepazīt tuvāk tādu personību kā Juris Podnieks. (Katrīne)

"Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks" ir dokumentālā filma, kas ļāva man dziļi un izjusti ieskatīties izcilā latviešu režisora un operatora Jura Podnieka dzīvē. Filmas skatīšanās laikā skaidrāk izpratu 20.gs.80.gadu norises sabiedrībā. Caur neredzētiem kadriem, foto, intervijām bija iespēja uzzināt savas valsts pagātni un redzēt J. Podnieka izaugsmi. Visīpašākais bija tas, ka man bija iespēja satikt J. Podnieku un uzzināt viņa personības izaugsmi, kā arī pārliecināties, cik dedzīga bija Latvijas sabiedrība Trešās atmodas laikā. (Luīze)

Dokumentālā filma „Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks.” ir veltījums izcilajam latviešu režisoram un operatoram Jurim Podniekam, kurš savas dzīves laikā atklāja savu radošo darbību, strādājot par režisoru. Filma sniedz ieskatu gan viņa mākslinieciskajā redzējumā, gan sarežģītajos vēsturiskajos notikumos, kurus viņš filmēja. Atziņa, kuru atceros visspilgtāk: „Turpināt ir ne mazāk svarīgi, kā sākt no jauna.” Filma lika aizdomāties par to, cik dzīvē ir liela nozīme patiesības meklējumiem. Pēc filmas noskatīšanas es izjutu cieņu un apbrīnu par Podnieka degsmi uzzināt pasauli, meklēt atbildes un iemūžināt patieso dzīvi. (Madara)

J. Podnieka dokumentāli autobiogrāfiskā filma man liekas ļoti emocionāli spēcīga, kurā ir stāsts par viņa dzīvi un izaicinājumiem. Viņa darbi izcēlušies ar patiesību un drosmi, atklājot sarežģītus un bieži neērtus jautājumus. Filma iedziļinās ne tikai personīgajā pieredzē, bet arī sabiedrības pārmaiņās, uzsverot brīvības un atbildības nozīmi. J. Podnieks aicina neklusēt, bet runāt patiesību, pat ja tas nozīmē riskēt. Šī filma nav tikai par pagātni – tā ir brīdinājums un atgādinājums, ka brīvība un taisnīgums vienmēr jāsargā, lai tie nepazustu. Kā arī prātā dziļi palika fragments, kad grupa devās filmēt Černobiļas katastrofas epicentru, kas bija gan ļoti bīstami, gan aizraujoši. (Laura)

Filma "Podnieks par Podnieku" ir personisks un emocionāls portrets par ievērojamo latviešu dokumentālo filmu veidotāju Juri Podnieku. Caur dienasgrāmatu ierakstiem un sarunām varējām iepazīt mākslinieka domu pasauli un radošo garu. Podnieka skatījums uz dzīvi bija īpašs – viņš drosmīgi un atklāti vēstīja par sabiedrības norisēm, realitāti un cerībām. Šī filma ir gan personisks vēstījums, gan būtiska laikmeta liecība, kas skatītājus aizrauj un rosina uz pārdomām. Viena no emocionāli smagākajām filmas epizodēm bija Černobiļas katastrofas dokumentējums. Īpaši satricinošs bija kadrs, kur redzami cilvēki aizsargtērpos un gāzmaskās, kas ar rācījām rokās mēģināja koordinēt glābšanas darbus radioaktīvajā zonā. Viņu kustības šķita reizē gan mērķtiecīgas, gan bezpalīdzīgas šīs milzīgās traģēdijas priekšā. Tieši Podnieka kameras neatlaidīgais skatiens ļāva sajust to drūmo atmosfēru. Spēcīga filma, kas neatstāj vienaldzīgu. (Ingūna)

Dokumentālā filma ļāva iepazīt ne tikai J. Podnieka darbus režijas virzienā, bet arī atvēra durvis autora dvēselē, parādot viņa pārdzīvojumus, radošo gaitu, sapņus un cerības. Man filma

patika, jo tika stāstīts ne tikai par Podnieka dzīves gaitu, bet arī par 20.gs.80.gadu problēmām, ar kurām saskārās sabiedrība. Atziņa, kas palika prātā: "Juris Podnieks radīja demokrātiju ar saviem darbiem." Varēja sajust latviešu spēku un cīņas sparū Podnieka nofilmētos kadrus dziesmotās revolūcijas laikā, kad miliči vardarbīgi mēģināja izgaņāt protesta dalībniekus. (Laura)

Dokumentālā filma "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." ir dziļi aizkustinošs stāsts par vienu no Latvijas dokumentālā kino izcilākajiem meistariem – Juri Podnieku. Filma, ko veidojušas A. Cilinska un A. Viduleja, balstās uz režisora dienasgrāmatu, atklājot viņa pārdomas, radošos meklējumus un nemitīgo cīņu par patiesību. Filma aicina pārdomāt cilvēka attiecības ar laiku, brīvību un savu patieso būtību. Podnieka darbi ir Latvijas dokumentālā kino stūrakmens, un šī filma ļauj sajust viņa neatlaidīgo garu un sirdsdegsmi. Filma man lika aizdomāties par J. Podnieka spēju ne tikai fiksēt vēsturiskus notikumus, bet arī drosmi izcelt patiesību, kuru nedrīkstēja atklāt. (Laima)

"Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." ir emocionāla dokumentālā filma, kas balstīta uz Jura Podnieka dienasgrāmatām, intervijām un arhīva materiāliem. Filma sniedz iespēju ieskatīties gan viņa profesionālajā, gan iekšējā pasaulē. Īpaši aizskāra dažādi skaudrie skati, piemēram, Afganistānā dienējošie karavīri, Černobiļas atainojums. Viena no atziņām, kuru guvu pēc filmas noskatīšanās, - "kino nav tikai attēls- tas ir cilvēka dvēseles nospiedums laikā". Filma atklāja Podnieka radošo ģenialitāti un drosmi fiksēt vēsturiskos notikumus, bet arī lika aizdomāties par patiesības cenu un mākslinieka atbildību sabiedrības priekšā. (Laima)

Noskatoties dokumentālo filmu "Podnieks par podnieku. Laika liecinieks.", es sajutu dziļu cieņu un apbrīnoju viņa personību un atstāto mantojumu Latvijas un pasaules kino. Šī filma ne tikai atklāj viņa radošo drosmi un redzējumu, bet arī cilvēcisko pusi- šaubas, izaicinājumus un apņēmību palikt uzticīgam patiesībai, ļaujot skatītājam just līdzīgu viņa radošajiem meklējumiem un iekšējai cīņai. Manuprāt, tieši mūsdienās ir svarīgi atgādināt par to, cik nozīmīgs ir cilvēciskums sarežģītos laikos. (Tīna)

Filma par J. Podnieku ir gan izglītojoša, gan aizkustinoša – tā atklāj talantīga cilvēka personības šķautnes un atgādina par dokumentālā kino spēku vēstures un sabiedrības izpratnē. Iesakāma ikvienam, kurš vēlas iepazīt Latvijas kino vēsturi, 20. gadsimta nogales politiskos satricinājumus un paša J. Podnieka radošo ģenialitāti. Filmā veiksmīgi apvienoti gan arhīva materiāli, gan intervijas ar Podnieka laikabiedriem, draugiem un kolēģiem. Šāda pieeja ļauj skatītājam izprast, kādu ietekmi Podnieka darbi atstājuši uz Latvijas kino attīstību. Ļoti smagi bija skatīties, kā atrod J. Podnieka mirstīgās atliekas. (Demija)

Manuprāt, dokumentālā filma "Podnieks par Podnieku.." man šķita ļoti informatīva un motivējoša visiem tiem, kas ir radoši, taču saskaras ar šķēršļiem, kā tas bija Podnieka ceļā, kad viņš nebaidījās informēt sabiedrību par nozīmīgām problēmām, atklājot patiesību. Filmā skan viņa atziņa: "Tikai starpnieki starp likteni un dzīvi mēs esam", kas raksturo viņa skatījumu uz mākslu un cilvēka lomu pasaulē, kas man likās itin interesanta, jo vēsta par cilvēka eksistences jautājumiem. Šī filma ir ne tikai veltījums izcilajam režisoram, bet arī iedvesmojošs stāsts par radošuma un patiesības spēku. (Raivis)

A.Cilinskas veidotā filma "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." ir nozīmīgs darbs, kas sniedz dziļu ieskatu J. Podnieka dzīvē un mantojumā, piedāvājot gan vēsturisku perspektīvu, gan personisku stāstu par vienu no ievērojamākajiem latviešu dokumentālistiem. Man bija sarežģīti uztvert filmas domu, jo pati neesmu piedzīvojusi 20.gs.80. - 90. gadu dzīvi, kad sabiedrībai bija iespiesta "būrt". Kopumā filma bija interesanta, palīdzēja izprast pagātnes laiku filozofiju un domāšanu. (Marta)

Dokumentālā filma par J. Podnieku ir aizkustinošs un iespaidīgs stāsts par izcilo latviešu kinooperatoru un režisoru, kurš ar savu darbu iemantoja starptautisku atzinību. Filma atklāj viņa radošo ceļu, drosmi un spēju atspoguļot patiesību atmodas laikā, kad to darīt nebija viegli. Izmantojot arhīvu kadrus un līdzgaitnieku atmiņas, skatītāji iegūst dziļāku ieskatu Podnieka personībā un viņa atstāto mantojumu. Filma ir pilna ar J. Podnieka atmiņām, emocijām, atgādinot par mākslinieka nozīmi sabiedrībā un Latvijas kino industrijas attīstībā. Mani uzrunāja reālie kadri no vēstures, piemēram, atmodas laika kustība un iespaidīgs cilvēku pūlis Rīgas ielās, kas tik ļoti grib dzīvot neatkarīgā valstī, kur nav dubultās morāles. Atmiņā palika fakts, ka Jura Podnieka filma "Vai viegli būt jaunam?" piedalījās Kannu festivālā. (Nikola)

Man ļoti patika dokumentālā filma. Balstoties uz režisora J. Podnieka personīgajām dienasgrāmatām un intervijām, filma atklāj gan profesionālos sasniegumus, gan emocionālās cīņas un personīgās pārdomas. Katrs kadrs elpo dzīvi, apvienojot laikmeta ritmu ar mākslas aizrautību. Skatītājs iegremdējas pagātnes mirkļos, saprotot, cik nozīmīga ir ikviena dzīves emocija un patiesais cilvēka būtības svars. Dokumentālā filma iedvesmo skatītājus meklēt skaistumu, atklāt emociju dziļumu un novērtēt dzīves vērtību brīvībā, tā rada līdzpārdzīvojumu un ļauj iepazīt pasaules sarežģītību. (Elīza)

"Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." ir dokumentālā filma, kas piedāvā dziļu ieskatu izcilā latviešu režisora un operatora J. Podnieka dzīvē un darbā, ļaujot skatītājam vērot, kā Podnieks no puiciska, pašpārliecināta zēna pārtop par dzīvi pieredzējušu, nobriedušu kinematogrāfistu. Viena no Podnieka atziņām palika atmiņā: „Turpināt ir ne mazāk svarīgi, kā sākt no jauna.” Filma ne tikai atklāj Podnieka profesionālo darbību, bet arī personiskās pārdomas un filozofiskus apsvērumus par pasauli uz PSRS sabrukšanas sliekšņa. Es ieteiktu noskatīties šo filmu, tā radīja manī pārdomas par laiku, kad Latvija nebija brīva, bet gan PSRS rokās, un par to, cik sarežģīta un apspiesta dzīve bija padomju laikos. Skatoties filmu, es uzzināju, kura bija pirmā latviešu filma, kas nokļuva Francijas Kannu kinofestivālā. (Kristiāna)

Noskatoties dokumentālo filmu "Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks.", kļuva skaidrs, ka viņš radīja demokrātiju ar saviem darbiem, kad Latvija bija iesprostota Padomju Savienības būrī.

Manuprāt, šī filma būtiski atspoguļoja to, cik bieži cilvēki dzīvoja ar dubultu morāli, jo nevarēja izteikt savas domas, tie bija tik ilgi „gulējuši”, ka kauli sāpēja, lai iedrošinātos un pamostos no Padomju Savienības, „ierūsējošās mašīnērijas” - tā tika teikts. Režisors bija godīgs, drosmīgs, runāja zemtekstos, bet ar darbiem radīja demokrātiju. (Brigita)

"Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks." ir aizkustinoša dokumentālā filma par režisoru Juri Podnieku. Tā atklāj viņa radošo ceļu, drosmi un spēju fiksēt vēstures pagrieziena punktus. Ar arhīvu kadriem un laikabiedru stāstiem filma rada dziļu, personisku portretu. Tā ne tikai atgādina par Podnieka mantojumu, bet arī liek domāt par žurnālistikas un kino spēku. Emocionāli spēcīgs un vizuāli iespaidīgs darbs, kas uzrunā gan vēstures interesentus, gan dokumentālā kino cienītājus. (Melanija)

Dokumentālā filma "Podnieks par Podnieku..." ir emocionāls un iespaidīgs stāsts par leģendāro latviešu dokumentālistu Juri Podnieku. Viņa darbi ne tikai atklāja patiesību, bet arī veidoja sabiedrisko domu, iedvesmojot cilvēkus iestāties par brīvību. Šo iedvesmu jutu arī es filmas skatīšanās laikā. "Juris Podnieks radīja demokrātiju, kad Latvija vēl bija Padomju Savienības būrī", jo viņa filmas, piemēram, "Vai viegli būt jaunam?" un "Impērijas gals",

drosmīgi atmaskoja sistēmas melus. Viņa tēze – "Ja tu baidies, tad labāk vispār neko nedari" – atspoguļo viņa drosmi un misiju, kas iedvesmoja arī mani, skatoties šo filmu. Šī filma, manuprāt, ir nozīmīgs atgādinājums par viņa mantojumu un Latvijas ceļu uz neatkarību. (Juris)

Filma ir dziļš, personisks un domu graudu pilns darbs, kas atspoguļo mākslinieka likteni: iedvesma; tapšana; iekšējā cīņa un izdegšana. Viscaur filmai tiek paralēli lasīti fragmenti no Podnieka dienasgrāmatām, paverot plašu skatījumu mākslinieka domās un pārdzīvojumos, salīdzinot viņam apkārt notiekošo, parādot kontrastu: karjeras veiksmīgākajos brīžos, Podnieks bieži vien jutās izdedzis un bezspēcīgs. Skatoties filmu, rodas sajūta, ka tā tiek sadalīta divās daļās. Sākumā redzam Jura Podnieka biogrāfiju, dzīves gaitas, attīstību un jauniegūto slavu karjerā, kā arī ar izcilo kinorežiju ir iespējams izjust līdzjūtību un skumjas, kad tiek vēstīts par režisora nāvi vai lasīti tā dienasgrāmatas fragmenti par tā iekšējām cīņām. Otrajā daļā ainava paveras plašāk, tiek parādīts viss, arī cilvēks aiz kameras – tiek akcentēts uz Podnieka apkārtējo pasauli, notikumiem, ko nācās piedzīvot. Podnieks kļuva par vēstnesi, kura valoda bija ekrāns. Kā arī filmas noskatīšanās laikā galvā virmoja doma par Podnieka dienasgrāmatām – cik ļoti tās gribas izlasīt, režisora personiskā apkārtējas pasaules atainojuma dēļ: Kā viņš redzēja pasauli un kā tas noveda līdz mākslinieka nāvei? (Ilma)

Filma "Podnieks par Podnieku..." bija viens no labākajiem dokumentālo filmu darbiem, ko es skatījos pēdējā laikā. Darbs paplašināja manu redzesloku par personību Juri Podnieku, tā laika vēsturiskajiem notikumiem un kinematogrāfiju Latvijā. Vizuālā kompozīcija un muzikālais pavadījums veidoja raibu, bet skaistu ainu. Pastāvēja ļoti liela atšķirība starp standarta dokumentālajām filmām ar monotonu runu un dažiem pierādījumu kadriem. Šajā filmā bija jūtams dzīvs un emocionāls stāstījums, kas ļāva labāk izprast J. Podnieka personību un radošo darbību. Režisors meistarīgi izmantoja arhīva materiālus un intervijas, lai atklātu stāsta dziļumu. Filma ne tikai informēja, bet arī raisīja spēcīgas emocijas un lika aizdomāties par pagātnes notikumiem. Bija interesanti vērot, kā Jura Podnieka darbi ietekmēja Latvijas un pasaules kino. Man īpaši patika, kā tika atspoguļota viņa degsme un drosme, radot filmas sarežģītos apstākļos. (Loreta)

Noskatoties šo dokumentālo filmu "Podnieks par Podnieku...", es secināju, ka to būtu vērts noskatīties katram. Filma man ļoti patika, jo tajā bija parādīti gan vēsturiski notikumi, gan dažādas unikālas vērtības, kuras ir svarīgas, lai sabiedrība būtu vienota. Tomēr ar nevardarbīgo pretošanos var sasniegt ļoti daudz, kas padara to par labāko veidu, kā panākt jauninājumus. Jura Podnieka stāsts, manuprāt, bija ļoti interesants un aizraujošs, jo šim cilvēkam bija stingra nostāja. Varēja aplūkot vēsturiskos kadrus, par kuriem iepriekš tika tikai runāts, taču tagad tos varēja arī aplūkot vizuāli. Būtu interesanti aplūkot, kas mainītos mūsdienu Latvijā, ja J. Podnieks joprojām būtu pie dzīvības. Ikdienā pats aizraujos ar filmēšanu un fotografēšanu, tādēļ aplūkot filmēšanas tehniku pagātnē bija interesanti. Mani izbrīnīja, kā tā laika cilvēki spēja pārvietoties ar tām lielajām kamerām, jo tās svēra pietiekami daudz, visticamāk. Filmas materiāls, manuprāt, bija labi saskaņots. Filmu ieteiktu noskatīties katram, jo tā var izraisīt kādas pārdomas par Latviju un sabiedrību. Šis darbs raisīja pozitīvas emocijas, tādēļ labprāt noskatītos to vēlreiz. (Raivis)

Sagatavoja LSS koordinatore S. Arbidāne